

Sygn. akt III KK 416/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Stępka

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **J. M.**

oskarżonego z art. 36 dekretu z 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie
niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5
k.p.k.),

w dniu 2 czerwca 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 2 maja 1956 r., sygn. akt III K 237/56

umarzającego postępowanie zakończone wyrokiem skazującym Sądu
Wojewódzkiego w G.

z dnia 10 marca 1956 r., sygn. akt IV K [...]

uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzający je wyrok Sądu Wojewódzkiego w G. z 10 marca 1956 r., sygn. akt IV K [...] i uniewinnia J. M..

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny złożył kasację na korzyść J. M. od postanowienia Sądu Najwyższego z 2 maja 1956 r. (III K 237/56) o umorzeniu postępowania na podstawie amnestii, które zapadło po rozpoznaniu rewizji oskarżonego od wyroku Sądu Wojewódzkiego w G. z 10 marca 1956 r. (IV K [...]) skazującego go za czyn z art. 36 dekretu z 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (dalej: m.k.k.) na karę 5 lat więzienia. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 36 m.k.k. polegające na uznaniu J. M. winnym popełnienia przewidzianego w tym przepisie przestępstwa, mimo że swoim zachowaniem oskarżony nie zrealizował ustawowych znamion tego ani innego przestępstwa, wniósł o uchylenie obu wymienionych orzeczeń i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Ze szczytkowych materiałów uzyskanych w ramach odtwarzania zniszczonych akt wynikało, że represjonowanie J. M. związane było z jego przynależnością do wspólnoty religijnej „Ś. J.”. Jego pobyt w więzieniu trwał od 31 sierpnia 1955 r. do 5 maja 1956 r.

Wobec wszechstronnych i wyczerpujących wywodów skarżącego uzasadniających ewidentnie dowolną i skrajnie rozszerzającą wykładnię art. 36 m.k.k., która doprowadziła w swoim czasie do oczywiście niesłusznego skazania J. M., Sąd Najwyższy nabrał przekonania, iż postąpieniem zbędnym, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym, byłoby powtarzanie całej argumentacji precyzyjnie wyłożonej w kasacji. Za celowe uznał jedynie przypomnienie, że linia orzecznicza wskazująca, iż zakresem pojęcia „związek”, o którym mowa w art. 36 m.k.k., nie sposób było obejmować zbiorowości wyznaniowej „Ś. J.”, jest ugruntowana i nie

budzi jakichkolwiek kontrowersji (zob. np. wyrok SN z 17 marca 2021 r., V KK 70/21 i wskazane w nim judykaty).

W tym stanie rzeczy konieczne stało się wzruszenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go wyroku skazującego – i uniewinnienie J. M. (art. 537 § 2 k.p.k.). Wydatkami poniesionymi przez Sąd Najwyższy, związanymi z rozpoznaniem kasacji Prokuratora Generalnego, obciążono Skarb Państwa (art. 638 k.p.k.).

a.s.